

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra VEJBRED

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 499. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg03-shoot-idm139889640614576/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

Og atter steg Sørgmodigheden ham til Hjærtet, og han greb om Haanden.

— Hvorfor er du saa bedrøvet? spurgte han.

— Jeg tænker paa den Lykke, som aldrig ender.

— Men du ser ud, som om du sørgede, sagde han.

— Fandt da du den Lykke?

— Jeg søger den eneste, der kender den.

— Men om nu hun var lam og blind og gammel!

— Æventyrets Fø!

— Ja, Æventyrets Fø, — hvis hendes Latter nu var som den lammes Krykkestok, den hun støtter sig til for ikke at falde, og alt hendes Vid den lammedes Vittighed, naar han i triste Øjeblikke gør sig lystig over sine Krykker for ikke at forgaa af Græmmelse, — og hvis den Lykke, som du taler om, og som hun alene kender, var hendes Hjertes allerhaabløseste Længsel, — hvis alle hendes Æventyrs Sejr og Sol var stakkels spottende Drømme i en Sjæl, der saa Menneskones Armod, — og Snildet, som du taler om og priser, — — sig mig, om du fandt Snildet i det enfoldige Barns Mund eller i dens Tale, der havde levet længe og set meget?

Prinsen stod med den hvide, kølige Haand i sin og saa ind i det blege, lysende Ansigt.

— Fortæl mig et Æventyr af dine, bad han sagte, fortæl du mig et!

— Og hvorfor det? — det vilde jo ligne de tusende andre, du hørte.

— Sig mig da, bad han, hvem er du, som jeg er kommen til?

Atter saa de store Øjne ind i Gløderne.

— Hvem anden vel end den, som du har søgt i Sol og paa Bjærgenes Tinder, men som bor langt ude imod Vest, hvor Dagen gaar under og Solen slukkes som de Gløder der, der stråler og fortæres af den svidende Ild, som er deres Liv.